Højt under Solen

en commedia dell'arte for fem masker
skrevet af Jacob Schmidt-Madsen

Man må gå fra forstanden for at komme til fornuft

- romersk graffiti

[Truppens skarpeste øjne og klareste røst træder frem og læser højt:]

Hvad er en komediant uden publikum? Hvad er en drøm uden virkelighed? Hvad er et spørgsmål uden svar? Aldrig skal solen smelte sneen på bjergets top. Og dog fortærer frosten min krop som en langsom ild. Vinden pisker tårer frem i mine øjne og kvæler ordene i min hals. Men ingen ydmygelse er for stor til mig. I dag vil jeg synge min hån, så de blinde kan se, så de lamme kan gå, så de levende kan dø. Bliv I trygt dernede på markederne og ved hofferne! Dette er ingen komedie. Det er en forestilling for mig og mine masker. Og den der har solen som vidne, behøver intet publikum.

Commedia dell'arte er en særlig form for maskekomedie der blomstrede tilbage i renaissancens Italien. Ordet "scenarie" stammer fra datidens italienske komedianter der brugte det til at benævne "det der hænger ved scenen". Og det der hang ved scenen, var en skitse over handlingsgangen i det stykke komedianterne skulle improvisere frem for publikum. *Højt under Solen* er således et scenarie i ordets oprindelige betydning. Det er en handlingsskitse I som rollespillere skal improvisere frem for jer selv og hinanden.

Indtil videre er det nok at bemærke at scenariet adskiller sig fra de fleste andre scenarier ved ikke at have nogen spilleder. Og så alligevel. For ligesom I er jeres eget publikum, er I også jeres egne spilledere. Og alt I har at støtte jer til, er denne tekst og jeres egen fantasi og dømmekraft. Det er frihed under ansvar. Men selv om ansvaret er størst, er friheden vigtigst. Sørg for at bruge begge dele vel.

For at spille scenariet får I brug for dette hæfte, de fem rollehæfter og 3-4 timer af jeres tid. Scenariet er tænkt til at blive spillet under åben himmel og uden publikum, men ingen af delene er naturligvis krav.

Om scenariet

Højt under Solen handler om en italiensk trup af komedianter og deres rejse over alperne engang i slutningen af 1500-tallet. Det fortæller historien om hvordan en maskemager blev maskekunstner, og om hvordan det eneste han ikke forstod at frelse fra livet, var maskerne selv. Og netop derfor ligger de endnu klar til at blive samlet op og spillet videre af jer.

Maskerne repræsenterer fem af de arketypiske figurer fra commedia dell'arten der havde sine egne rødder i middelalderens karnevals- og gøglertraditioner. Persongalleriet var strengt satirisk og tjente til latterliggørelse af snart sagt alt og alle, fra den sløvsindede bondeknold over den hykleriske gejstlige til den opblæste adelsmand. Commedia dell'arte fungerede som en trykventil for samfundet, og intet var for helligt til at blive gjort grin med.

Når I om lidt selv sætter masken for ansigtet og træder frem på scenen, vil jeg gerne have at I overfører noget af den oprindelige fanden-i-voldskhed til scenariet. I skal ikke være bange for at overdrive eller forfalde til platheder. Slå ud med armene, råb op, skær

ansigter – lad galskaben regere det ene øjeblik, alvoren det næste. Tab kontrollen, og vind den igen.

Tematisk ligger scenariet i den tunge ende, men det bør kun være et argument for at tage des lettere på stoffet. *Højt under Solen* er ikke et stort anlagt psykologisk drama eller en melankolsk refleksion over livets uretfærdigheder. Det er en vild og anklagende satire fuld af groteske optrin og usandsynlige forviklinger.

Commedia dell'arte for rollespillere

Selv om genren er commedia dell'arte, er mediet rollespil. Det er ikke meningen at I skal opføre et teaterstykke ud fra en nøje planlagt handlingsskitse. Det skal bare se sådan ud. Og det kommer det kun til hvis I hele tiden siger ja til galskaben og til hinanden. Spil med på hinandens idéer i stedet for at afvise dem, og hvis I synes at de er tåbelige, så giv dem i det mindste et godt grin, eller forsøg at dreje dem i en anden retning.

Det er heller ikke meningen at I skal få scenariet til at se ud som om I stod på en scene og opførte det for et betalende publikum. Brug rollespillets muligheder for at hviske sammen i krogene, være indforståede og spille flere scener på én gang. Husk på at I spiller for jer selv og ingen andre.

Forløb

Scenariet er delt op i en prolog, tre akter og en epilog. Hver del består af en fælles introduktion der skal læses højt fra dette hæfte, og en række personlige instruktioner der står i rollehæfterne. Læs delene én for én efterhånden som I kommer til dem.

Den fælles introduktion beskriver den fysiske scene og skitserer handlingsgangen. Den fortæller også hvem der har ansvaret for at åbne og lukke scenen. De nærmere detaljer er op til spilleren selv, men rollehæftet giver nogle generelle retningslinier.

Rollehæfterne beskriver den præcise rolle spillerens maske eller arketype optræder i. Der hører forskellige roller til de forskellige dele af scenariet, og det er jeres opgave at skifte umærkeligt fra den ene til den anden ved hele tiden at tilpasse arketypen til dem. Rollerne er udstyret med en række instruktioner der præsenterer jer for stilen og stemningen og giver jer et solidt fundament at improvisere ud fra.

Scenariets forskellige dele er sat til at vare mellem 15 minutter og tre kvarter. Tidsangivelsen er vejledende. I skal hellere fyre en hel akt af på 20 hektiske minutter end slæbe jer gennem tre kvarters døende dramatik.

Scene

Hver del udspiller sig på en simpel scene med et bagtæppe og nogle få rekvisitter. I kan træde til og fra scenen som I vil, men det er kun når I står på den at I må deltage i handlingen. I må ikke tale med hinanden uden for scenen.

Det er oplagt at lave en markering af scenen på gulvet eller jorden. Men I kan også vælge at spille rundt om et bord. I så fald foreslår jeg at spillere der ikke befinder sig på scenen, træder væk fra bordet.

Lazzi

Scenariet ville ikke være en rigtig commedia dell'arte uden *lazzi*. *Lazzi* er betegnelsen for de små tricks og numre komedianterne brugte til at krydre deres scenarier med. Som når Arlecchino pludselig slog en baglæns saltomortale med et fyldt vinglas i hånden. Eller når Il Dottore farede vild i en af sine mange forklaringer og måtte bæres talende fra scenen.

I *Højt under Solen* er *lazzi* forslag til situationer spillerne kan fyre op under handlingen med. De fleste roller har en række *lazzi* spilleren kan gøre brug af. De er tænkt og skrevet meget konkret for at være så umiddelbart tilgængelige som muligt, men de kan også bruges som inspiration til at spille sin rolle eller skabe andre *lazzi*. Betragt dem som tilbud og ikke som krav.

Masker

Inden I begynder scenariet, skal I hver især vælge en maske. Masken er en uforanderlig arketype uden fortid eller fremtid. Den har ingen personlig historie, ingen forklarende psykologi, ingen dybtgående moral. Alt det får den først i det øjeblik den bliver sat på ansigtet af en komediant for at give liv til en rolle. Men uanset hvilken rolle tricksteren Brighella spiller, så forbliver han inderst inde altid tricksteren Brighella. Masken lærer ikke af sine erfaringer. Den er fastlåst i et evigt nu hinsides liv og død.

I kan vælge mellem fem forskellige masker:

Patriarken Pantalone den gamle gnier med den grådige fallos

Renaissancemennesket Il Dottore den store verdensmand med de små briller

Ungmøen Columbina den barmfagre kokette med den sunde fornuft

Narren Arlecchino den ivrige tjener med det månefaldne blik

Tricksteren Brighella den unge flanør med de alt for lange lemmer

Der hører et rollehæfte til hver maske. Når I hver især har valgt hvilken maske I vil spille, finder I hvert jeres rollehæfte frem og læser til og med prologen. I er nu klar til at gå igang med scenariet og kan bladre videre til næste side i dette hæfte.

[NB! Læs ikke videre før alle har læst deres instrukioner til prologen!]

Prolog

Skuespillerne ligger stivnede i sneen som væltede statuer fra en svunden tid. Maskerne er frosset fast til deres ansigter. Kun solen kan vide hvor længe de har ligget der. Og solen er ligeglad. Ligeglad med menneskene og alt deres værk. For alt under solen er også solen, og alt over menneskene er også menneskene. Men livet er ligeglad. Livet går videre, og døden er ikke andet end en skygge i dets fodspor. Sådan lyder krøblingenes sang. Krøblingene der er skuespillerne. Stivnede i sneen højt under solen.

Bagtæppe
Et goldt bjerglandskab i måneskin. Vejen bugter sig som en sortglinsende slange gennem sneens blålige skær. Et gammelt øg trækker en komedievogn op mod passet. Eller også står den der bare. Det er svært at se. Der er ingen bevægelse i billedet.

Handling
Den handelsrejsende Pantalone og hans følge kommer pludselig til sig selv på ladet af en æselkærre. Det er bidende koldt, og ingen synes helt at være klar over hvor de er, eller hvad de laver der. Arlecchino fortæller en historie om hvordan de alle styrtede i døden efter at Pantalone forsøgte at hente solen ned fra himlen. Snart efter bryder det lille selskab ud i en livlig diskussion om hvorvidt de er levende eller døde. Til sidst bliver Arlecchino træt af det hele, klasker æslet i bagenden og rider ud af scenen.

Scene
Midt på scenen holder en æselkærre. Arlecchino sidder overskrævs på det skrydende dyr med en hat formet som en halvmåne på hovedet. Han har front mod ladet hvor Pantalone, Il Dottore, Columbina og Brighella sidder. De stirrer vantro på ham. Arlecchino åbner og lukker scenen.

Varighed
15-20 min.

[NB! Læs ikke videre før alle har læst deres instrukioner til første akt!]

Akt I

Mens det lille rejseselskab diskuterer i øst og vest, og æslet trækker dem alle mod syd, vil vi gøre plads til os selv og vores egen fortælling. Den begynder en karnevalsnat i Venedig for så længe siden at det føles som var det i et andet liv.

Dengang havde den berømte maskemager Francesco endnu sit hjem og værksted i byen. Han var efterkommer af en slægt med lange og stolte traditioner inden for håndværket, og huset hvor han boede og arbejdede, havde været i familiens eje i generationer.

Den nat han brændte det hele ned, var byen fuld af masker. De dansede og sang i gaderne, festede og drak og forvandlede fredelige borgere til brølende uhyrer. Francesco stod i vinduet og betragtede en lille flok passere forbi. Maskerne sad som forvredne grotesker hvor der engang havde været ansigter, men syntes alligevel at vidne om sandheder der stak langt dybere end ansigterne selv. Som om den hån maskerne rettede mod verden, også var rettet mod de mennesker der bar dem – og videre endnu: rettet mod maskerne selv. Var Francesco blevet blind for sin egen hån?

Bag ham lå hans unge hustru Isabella. Død med det nyfødte barn ved sit bryst. Han kyssede hendes læber en sidste gang og hviskede sin foragt i hendes ører. Så fandt han kisten frem. Kisten hvor forfædrenes dødsmasker lå og havde ligget i generationer. Én for hver af dem der var gået forud for ham selv.

Da Francesco senere den nat vandrede ud gennem byporten med kisten på ryggen, havde ilden for længst spredt sig fra værkstedet til resten af huset. Men intet sted brændte den så voldomt som i hans egen krop. Resten af sine dage ville han hver morgen ved daggry kunne se genskæret fra flammerne på himlen over sig. Og solen ville for ham aldrig blive andet end den fakkel der stak ild på alt det han nogensinde mente at have elsket.

Bagtæppe
Natteliv ved en af Venedigs kanaler. En broget flok myldrer frem og tilbage foran det olieblanke vand. Ansigterne er fortrukket i djævlegrin og umulige grimasser. Skoggerlatter og forfaldne kroppe danner par i mørket. Himlen gløder med et rødligt skær. Og i baggrunden af det hele glider en gondol forbi med en maskeret komediant ved roret. Den ene arm er slået ud for at hjælpe en arie på vej mens den anden fod er ved at træde baglæns ud over rælingen.

Handling
Karnevalsnatten raser i Venedig. Il Dottore er kommet langvejs fra for at besøge sin gamle ven Pantalone, men finder hans hus i flammer, antændt af en raket fra fyrværkeriet. Forvildet styrter han ned til kanalen for at hente hjælp. Ved en lokal taverna støder han på Pantalone der er ude for at dyrke sine laster og stille sine lyster. Il Dottore prøver at forklare ham hvad der er sket, men Pantalone er for fuld af vin og gensynsglæde til at høre ordentligt efter. Mødet udvikler sig til et voldsomt drikkelag der sætter

omgivelserne i bevægelse og Pantalones værdighed på en usædvanlig prøve. Da Il Dottore endelig får forklaret sig, bryder helvede løs, og alle der endnu er i stand til det, styrter ud af scenen for at rage deres kastanjer ud af det brændende hus.

Scene
Pantalone og Il Dottore står sammenslynget i en akavet omfavnelse midt på scenen. Il Dottore har begge sine støvler i hænderne, Pantalone begge sine flasker. Bag dem er to små borde fint dækket op med dug og stearinlys. Arlecchino ligger og sover hen over et af dem med et stegeben i munden. Il Dottore åbner og lukker scenen.

Varighed
30-40 min.

[NB! Læs ikke videre før alle har læst deres instrukioner til anden akt!]

Akt II

Francesco blev en stor komediant fordi han aldrig spillede komedie. Hans første optræden var på torvet i en lille by han ikke engang kendte navnet på. Dér sad han en dag og tiggede da en flok børn kom forbi og spurgte om de måtte se hvad han havde i kisten. Forsigtigt tog han en af sine forfædres dødsmasker frem og holdt den op foran ansigtet. Børnene pegede og grinede og sagde at de også ville se de andre masker.

Efter at have været gennem dem allesammen et par gange begyndte han at lægge stemmer til. Det fik børnene til at blive endnu mere ivrige og råbe at han skulle fortælle en historie. Han fortalte dem den eneste han kunne. Historien om sig selv. Han var bange for at den ville kede dem, men jo mere han fortabte sig i sit eget mørke desto højere lo de. Og da han havde fortalt færdig, stod der en hel lille forsamling af tilskuere, voksne som børn, og klappede ad ham.

Den dag lærte Francesco for alvor at forstå og respektere maskens magt. Hvad han hidtil havde betragtet som et respektabelt håndværk, viste sig nu for ham som den rene magi. Hver en bevægelse, hver en lyd der undslap ham når han havde maske på, sendte bølger af latter og varme gennem alle omkring ham. Og i et lyst øjeblik overgav han sig til skæbnen og tænkte at al hans ulykke kun havde været en forberedelse. Men en forberedelse til hvad?

Francesco tilbragte de næste mange år med at rejse fra by til by og optræde i krostuer og på markedspladser. Enten alene eller sammen med de gøglere og musikanter og tyveknægte han mødte undervejs. Én af dem var en ung faderløs skuespillerinde, og hende giftede han sig med.

Sammen dannede de truppen Prometheus' Børn *opkaldt efter den græske titan der stjal ilden fra guderne og gav den til menneskene. Og de skrev navnet med flammende røde bogstaver på siden af deres komedievogn, så ingen skulle være i tvivl om hvem de var, når den kom skumplende hen ad landevejen.*

Bagtæppe
Dagen gryr over ruinerne af en nedbrændt landvilla. Kun fundamentet står tilbage, og naturen har for længst krævet sit tabte land tilbage. Vedbenden trykker sig ind til de forkullede murbrokker, og et par fugle står i det der engang var en stue, og trækker orme op ad jorden. Udenfor hænger vinrankerne med hovedet, og for enden af havestien er lågen rustet fast og groet til. På bakken bag huset sidder en sort krage på skulderen af et fugleskræmsel klædt i narredragt.

Handling
På en markedsplads i en norditaliensk provinsby er en skuespillertrup gået på scenen for at opføre teaterdirektøren Pantalones seneste scenarie: "Slagbænken". Pantalone har lidt af voldsomme jalousianfald lige siden han blev gift med førsteskuespillerinden Columbina, og efterhånden er det så slemt at han ikke længere er i stand til at skrive komedier. Han kan ganske enkelt ikke udholde at se Columbina og Arlecchino få

hinanden til sidst. Scenariet truppen opfører, er et tragisk lærestykke om kærlighedens vildveje. Pantalone gør hvad han kan for at holde styr på sine komedianter, men de er ikke alle lige enige i scenariets handling. Komedie og tragedie krydser klinger, og først når Columbina ligger lig på scenen og svæver mellem liv og død, vil tvisten blive afgjort, og vinderen udpeget. Pantalone træder frem med moralen i munden, og komedianterne kan forlade scenen. Af hensyn til publikum og scenariets succes skal alle uoverensstemmelser der måtte opstå mellem komedianterne, forsøges løst inden for historiens og rollernes rammer.

Scene
Midt på scenen ligger Brighella i en slagbænk. Hans moustache er kommet i klemme i låget. Oven på den sidder Arlecchino og Columbina hånd i hånd. Længst fremme på scenen står Pantalone med front mod publikum og venter på at sætte scenariet igang. Il Dottore skjuler sig i kulissen. Pantalone åbner og lukker scenen.

Varighed
30-40 min.

[NB! Læs ikke videre før alle har læst deres instrukioner til tredje akt!]

Akt III

Da hertugen af Mantua inviterede Prometheus' Børn *til at spille for hoffet, forstod Francesco at forvandlingen var fuldbragt. Verden var atter i balance, og aldrig igen skulle han se sig selv og sine elskede brænde i himlen. Han havde sejret over fortabelsen. Men sejren føltes som et nederlag.*

Hele vejen til Mantua sad han i komedievognens mørke og grublede. Truppen var hans eneste familie, og han vidste at de respekterede ham højere end nogen anden. Men fra det øjeblik hertugen havde inviteret dem til Mantua, var de holdt op med at betyde noget for ham. Han foragtede deres høje humør, sangen, vinen, dansen, deres sorgløse latter. Foragtede dem for det håb og den begejstring han et kort øjeblik også selv havde følt. Og i sin nye hustru så han nu kun sin gamle kærlighed Isabellas gøglebillede. Måske det var derfor han skrev scenariet. Fordi tiden var blevet blind for sin egen gang.

Han ville flå masken af ansigtet og vise publikum at deres latter i bedste fald var tragisk. At de tricks og klovnenumre de slog sig på lårene af grin over, var udsprunget af sorg og desperation. Af had og hævntørst. Han ville vise dem verden som den virkelig var. Uden masker, uden rekvisitter, uden roller. Komedianten som menneske. Mennesket som komediant.

Opførelsen var en katastrofe. Oppe på scenen var Francescos trup lige så rådvild som deres publikum. Hertugen blev rasende. Han afbrød forestillingen halvvejs gennem første akt og sendte komedianterne ud af byen med besked om aldrig at vende tilbage.

Siden fulgte anklagerne for blasfemi og bandlysningen fra Italien. Francesco var knust. Han havde gjort sin egen smerte til andres og bundet deres skæbne til sin. Forude ventede eksil og fornedrelse. Højt i alperne på vej mod Frankrig bad han truppen spille en sidste forestilling sammen med ham. En forestilling uden publikum eller applaus. Prometheus i oprør mod sig selv. Naturens eget stykke opført på naturens egen scene.

Bagtæppe
Vue fra alteret ned gennem et rigt udsmykket kirkerum. Guldet hænger tungt fra væggene, og bænkene er fyldt op med vanskabninger og krøblinge. Siddende, stående, liggende, hængende ind over hinanden. Alle med lukkede øjne og opspærrede munde. Som sang de Herrens pris. Som krævede de tyrannens fald. Bag dem er dørene slået op til verden udenfor, og et blindende hvidt lys skyder ind i kirken.

Handling
Fyrst Pantalones blåøjede søn Arlecchino skal indgå i ægteskab med præstens højgravide datter Columbina. Det er en scene af idel lykke. Endelig skal de elskende have hinanden. Endelig skal den gamle fyrsteslægt vies til kirken og den evige syndsforladelse. Og endelig skal præsten se sin datter stå brud med helligåndens velsignelse i sit skød. Men på tærsklen til dette paradis på jord vakler Columbina. Mens de andre forsøger at overtale hende til at tage det sidste skridt, træder Pantalones vagtmester Brighella ind på scenen og forkynder at fjenden har omringet byen og kræver fyrsten udleveret. Nu er det hver

mand for sig og Gud mod alle indtil situationen forløses eller frustreres, og Columbina i ro og mag kan genføde hele banden. Sammen kravler de op i skibskisten der hænger over alteret, og ror bort.

Scene
Midt på scenen står Columbina og Arlecchino foran et alter. Hun er højgravid og klædt i en sort brudekjole med slør og slæb, han er underligt til mode og faret vild i sin fars aflagte ceremonidragt. En buket roser hænger med hovederne ud af det ene ærme. Ved siden af parret står Il Dottore med vielsesringene i hånden, og lidt bag ham Pantalone med sin kunstfærdige fyrstehat der bliver ved med at glide ned i øjnene på ham. Over scenen vugger en åben skibskiste stille frem og tilbage. Den er udstyret med årer og rogafler og bliver holdt oppe af et primitivt snoretræk. Columbina åbner og lukker scenen.

Varighed
30-40 min.

[NB! Læs ikke videre før alle har læst deres instrukioner til epilogen!]

Epilog

Skuespillerne ligger stivnede i sneen som væltede statuer fra en svunden tid. Maskerne er frosset fast til deres ansigter. Kun solen kan vide hvor længe de har ligget der. Og solen er ligeglad. Ligeglad med menneskene og alt deres værk. For alt under solen er også solen, og alt over menneskene er også menneskene. Men livet er ligeglad. Livet går videre, og døden er ikke andet end en skygge i dets fodspor. Sådan lyder krøblingenes sang. Krøblingene der er skuespillerne. Stivnede i sneen højt under solen.

Bagtæppe
Et goldt bjerglandskab i måneskin. Vejen bugter sig som en sortglinsende slange gennem sneens blålige skær. Et gammelt øg trækker en komedievogn op mod passet. Eller også står den der bare. Det er svært at se. Der er ingen bevægelse i billedet.

Handling
Det lille rejseselskab er nået til vejs ende. Brighella finder et anklageskrift frem fra inderlommen og læser det højt. De står alle anklaget for at have forsøgt at stjæle solen fra sig selv og skal som straf dømme sig selv til døden. Anklager og forsvar flyver gennem luften indtil æslet skryder, og retssagen er forbi. De fjerner deres masker og lægger dem på jorden sammen med sidste side af scenariet. Så stiger de op i kærren og kører ud af scenen. Tilbage ligger deres stivnede og kropsløse ansigter side om side med Francescos afskedsbrev til Isabella. Scenariet er slut.

Scene
Midt på scenen holder en æselkærre. Arlecchino er faldet i søvn over dyrets ryg og har tabt halvmånehatten. Den er ingen steder at se. Resten af rejseselskabet sidder og sover op ad hinanden i kærren. Brighella er den første til at slå øjnene op. Han åbner og lukker scenen.

Varighed
15-20 min.

[NB! Læs ikke videre før epilogen er spillet til ende!]

Til Isabella

Jeg skriver dette brev fordi livet der skiller din død fra min, er ved at rinde ud. Det er passeret mig forbi som en drøm man kun kan gribe efter, men aldrig nå. Alle de valg jeg har truffet undervejs, traf jeg den sidste nat jeg var sammen med dig i huset i Venedig. Intet har stået til at ændre siden da, og intet står til at ændre nu.

Da jeg lagde barnet ved dit bryst, var du allerede død. Det lå helt stille, som om det ventede på at dit hjerte skulle begynde at slå igen. Jeg kunne ikke se om det trak vejret, og jeg turde ikke lytte efter. Hvordan skulle jeg nogensinde kunne elske noget der havde overlevet dig?

Jeg ønskede døden stærkere end noget andet, men verden behøvede mig. Verden behøvede et vidne, og kun jeg var alene blandt menneskene. Jeg fornægtede livet der brændte i min krop, og vandrede gennem verden som en bøddel uden offer. Men overalt hvor jeg nåede frem, så jeg kun smerte, hørte jeg kun latter.

Alting fortjener at få en ende. Men livet *har* ingen ende. Det er det kun menneskene der har. Og nu er jeg kommet til min. Som Prometheus forsøgte jeg at stjæle ilden fra guderne, men det er mig selv der har mistet den. Jeg står forkullet i sneen og ved at jeg ikke længere har nogen kærlighed at give dig. Alt jeg har tilbage, er minderne om dig, og dem lader jeg dø sammen med mig.

Men du skal vide at du har skænket mig den største gave af alle. Du har skænket mig evnen til at miste. Uden dén var jeg aldrig nået helt herop hvor jeg står i dag. Uden dén havde jeg aldrig fundet styrken til at træde frem på scenen en sidste gang. Uden dén havde jeg aldrig turdet forlade dig.

For nu og for evigt.

Francesco Andreini